

ZLOČIN VOLEBNÍHO PODVODU

Na konci devatenáctého století uteklo nemálo obyvatel české části rakouského mocnářství do Spojených států. Někteří před bídou, jiní před pronásledováním kvůli své politické a odborářské činnosti. Není tedy divu, že se za oceánem ocitlo také nemalé množství českých anarchistů a že někteří dělníci **k myšlence svobody a samosprávy** dospěli až po zkušenostech tam.

V té době vydala v New Yorku sídlící skupina českých anarchistů, která se nazývala příznačně Bezvládí, česky psaný leták „Zločin volebního podvodu“. Jeho autor se jeho prostřednictvím snaží oslovit všechny ty, kteří chodí k volebním urnám ve slepé důvěře, že tím projevují svou svobodnou vůli, podílí se tak na chodu společnosti, o něčem podstatném rozhodují. A že ti, kterým svůj hlas odevzdávají, budou hájit jejich zájmy. Leták je skvělým ohlédnutím, jak se za celou tu dobu nic nezměnilo a **pohádka o parlamentní demokracii dál úspěšně oblbuje hlavy a srdce milionů**. Milionů, kteří s volebním lístkem přicházejí na okraj propasti, aby si natloukli. Milionů, kteří se nenechají poučit a po několika letech kráčí úplně stejnou cestou – a i když ta propast může mít jiný odstín, na dopad to zpravidla nemívá velký vliv.

„Všude je krměn lid volebním humbukem a kdekdo se vtírá za spasitele lidstva,“ psalo se v letáku a člověk si jen vybavuje billboardy podél cest a usměvavé tváře spasitelů na všech skutečných i virtuálních zdech.

Dál se leták obrací přímo na voliče: „Ty volíš a nevíš, že se sám podvádíš a sám sobě upadáš za oběť. Což jsi nepoznal z nabytých zkušeností, že zástupci a vetřelci, jaké sám i vyhledáváš a kteří se v každém případě vydávají za tvé zastánce, jsou lháři a dobře vědí, že i kdyby chtěli, jsou neschopni něco dobrého pro tebe učinit?“ To je asi ústřední myšlenka dnešní programové volební absence, které se přidržuje velká část anarchistů a anarchistek. Lidé, i když vědí, že volí prevíty, nebo si moc dobře uvědomují, že prostřednictvím voleb se jejich postavení příliš nezmění, stejně jdou k volbám a svým lístkem tento stav legitimizují. **Volit změnu je jim stejně již od začátku zapovězeno**. Kapitalistický režim je v systému buržoazní demokracie, jak ji známe, nezpochybnitelný. Volí se jen ti, kdo ho budou udržovat a zajišťovat chod systému na ochranu soukromého vlastnictví, tedy zájmů největších vlastníků a spekulantů.

„A ty to víš, a přece naříkáš a volíš dále. Vždyť vládcí a zástupci vždy pracují a budou pracovat ve svůj vlastní prospěch a v zájmu těch, kdo jim pomáhají k výsluní blaha,“ dodává autor starého letáku.

Od voleb v roce 1990 máme velkou řadu zkušeností s předvolebními sliby, hesly, politickými úsměvy a guláši. Stejně tak máme za tu dobu zkušenost s tím, jak tu vyrostla nepočtená třída vlastníků, jak jsme se stali levnou montovnou automobilových korporací a jak hesla o pravdě a lásce přikryla „velkou transformační loupež“. A dnes se nám ti, kdo se na tom podíleli, kryli to a zbohatli, snaží dál namlout, jak **jedině oni jsou ti praví, aby vládli**. Jak dlouho bude takový stav trvat? Stále platná odpověď zní: „Tak dlouho, dokud dělný lid nepochopí nutnost sám organizovat výrobu, spotřebu a upravení způsobu života, tak dlouho, dokud se bázlivě podrobují autoritě, vládcům a vůdcům, podporuje je a považuje je za nutné, budou poslanci jako vykořisťovatelé žít z tvé práce a hlouposti.“

Nadávání na poměry se pak od voličů může jevit jako projev pokrytectví. „Stále si jen stěžuješ, ale nesnažíš se přispět ke změně, ba přímo zvětňuješ stav, ve kterém zmíráme. Občas pozvedáš svoji šíji a hrozíš revoltou, končíš ale nastolením nových vůdců a vládců.“ **Tvrdí se, že moc vychází ze suverenity lidu, ale volbami je lid o tuto suverenitu spíše okrádán**.

Ale kdo opravdu potřebuje politiky? Leták se obrací k pracujícímu člověku: „Vždyť jsi tvůrcem všeho a nevlastníš nic. Vše pochází z tebe a ty jsi ničím!“ **Politiky potřebují především ti, kteří žijí z práce ostatních**, kteří vlastní tolik, že by z toho mohly spokojeně žít hned tisíce, miliony lidí. Potřebují je, aby se tvářili jako zástupci lidu a přitom chránili stávající stav věcí.

Motivace přijít k volební urně mohou být různé: „nevědomost a slepá upřímnost“; volba menšího zla; strach přijmout odpovědnost za vlastní život a rozhodování o něm; přesvědčení, „že celé to otroctví je snesitelnější a bezpečnější než pohrdání zákony a zbavení se všech těch trampot a ponížení“. Pokud jsou voliči nepoučitelní, měli by přestat „již jednou s fňukáním a naříkáním“. My anarchisté a anarchistky **nefňukáme, organizujeme se a snažíme se vzít životy do svých rukou**. A to navzdory voleným zástupcům a jejich represivní mašinérii.